

Февруарското слънце не само не стопяваше сняга, ами още по-здраво заледяваше пързалките. Децата се радваха, търчаха по стръмните улици на града, спускаха се съ шейните бързо като стрели, плъскаха помръзналите си ръце, а страните им бяха свежи и зачервени като ябълки.

Смъхът и глъчката изпълваха цълия Ловечъ.

Тома Хитровъ гледаше презъ прозореца на бащиния си кожухарски дюкянъ малките палавници и радостно се усмихваше.

Той бѣше вече осемнайсетъ годишенъ момъкъ, бѣше изучилъ отлично занаята кожухарство, мислѣше вече да започне самостоятелна работа, но игрите на децата му спомниха неговите безгрижни детски години.

Изведнѣжъ усмивката му изчезна. Отъ горния край на улицата слизаха двама турци. Единиятъ взе шейната на едно дете, седна на нея и се спустна надолу.

— Безсрамници! — гнѣвно промълви Тома.

Неговите думи накараха и бащата му да погледне презъ прозореца.

— Вижъ ги ти, кучетата н'едни! — изруга старецътъ. — Разплакватъ децата!

Въ това време турчинътъ достигна края на пързалката, стана отъ шейната, повдигна я съ две ръце и я разби въ земята.

Децата писнаха.

— Господъ да ги накаже! — викна стариятъ кожухаръ, но млъкна изтръпналъ.

Синътъ му Тома се втурна разяренъ на улицата. Въ ръката си носѣше голѣмата кожухарска ножица. Той догони турчина, повдигна ножицата и го удари съ всичка сила по главата.

— На ти, разбойнико!

Турчинътъ се струполои на земята. Другарятъ му уплашенъ се развика и побѣгна.

Тома се върна въ дюкяна, остави на одъра окървавената ножица и рече: